



Boehmer Tage. 1798 nr. 1 d ist hinter } eingehenden  
1798 nr. 4 b statt " }  
" nr. 1 c

" "

1796 3  
11

ORDINIS IVRIDICI  
IN  
*ACADEMIA VITEMBERGENSI*

H. T.  
DECANVS

D. GEORGIVS STEPHANVS  
WIESANDIVS

SERENISSIMO PRINCIPI ELECTORI SAXONIAE A CONSILIIS  
SVMMI PROVOCATIONVM SENATVS DECRETALIVM PRO-  
FESSOR PVBLICVS FACVLTATIS IVRIDICAE ORDINAR. CONSI-  
STORII ECCLESIASTICI DIRECTOR CVRIAE PROVINCIALIS  
ET SCABINATVS ASSESSOR

LECTORI BENEVOLO  
SALVTEM.

ORDINIS IUDICII

ACADEMIAE IUDICIAE

D. GEORGIUS STEPHANUS

WILHELMUS

SENIORUM IUDICUM IUDICIAE IUDICIAE  
SENIORUM IUDICUM IUDICIAE IUDICIAE  
IUDICIAE IUDICIAE IUDICIAE IUDICIAE  
IUDICIAE IUDICIAE IUDICIAE IUDICIAE

IUDICIAE IUDICIAE





**L**egibus recte interpretandis haud parum inservit iusta diuersi temporis computatio. Etenim certa iuribus cum acquirendis, tum amittendis praefiniuntur spatia, a quibus tamquam a fontibus vel noua commoda repetenda, vel, quibus praeterlapsis, iura et obligationes tolluntur. Praefertim iis, qui lites forenses exercent, tempora praescribuntur ad actus expediendos legitima, quibus neglectis, saepenumero grauius experiuntur incommoda. Diuersa vero tempora, siue ab ipsis legibus, siue a iudicibus constituantur, interdum quaestiones gignere solent satis impeditas. Plerumque enim quaeritur, a quo tempore eiusmodi spatia sint inchoanda et quando eadem sint finienda? In nostris quidem terris adhuc passim sequimur mores priscos Saxonicos, quos recepta iura peregrina non prorsus in exilium egerunt. Quod ut multis facile comprobari potest exemplis, ita in praesenti adduxisse sufficit annum Saxonicum, qui ab anno ciuili in eo differt, quod spatium latius comprehendat, atque sex hebdomades et tres dies adiiciat anno ciuili. Cum vero iam mihi detur opportuna scribendi occasio, de *origine anni*

a 2.

Saxo-



*Saxonici eiusque vsu hodierno*, pauca, quantum finit instituti breuitas, expositurus sum.

Antiquis temporibus in Germania anni exordium a solstitio hiberno, vel a die, quo recolitur Christi nati memoria, fuisse ductum, ostendit Tresenreuter. *Antiquit. German. Libr. 4. cap. 3. §. 2.* Eum vero XII. mensibus fuisse absolutum, ex *leg. Salic. Tit. 48. §. 2.* vbi antiquissimum praescriptionis annalis occurrit exemplum, luculenter intelligitur. Longobardis videbatur annus et dies esse spatium legitimum, intra quod delictorum rei iura resque suas persequi debuerunt. Ita enim *lex Longobard. Libr. 2. Tit. 43. 3. fancit: si cuiuscunque hominis proprietas ob crimen aliquod ab eo commissum in bannum fuerit missa, et ille re cognita venire et iustitiam facere distulerit, annoque ac die in eo banno illam esse permiserit, ulterius eam non attingat, sed ipsa fisco nostro societur.* Dies hic in sensu vulgari pro spatio XXIV. horarum accipitur. Sed non temere quaeritur, cur Longobardi anno vnum diem adiciendum esse existimauerint? Cuius quidem rei ratio ab aequitate naturali, ne quis statim, elapso tempore legitimo, in poenam contumaciae incidat, repetenda est. Scilicet saepius oritur dubitatio de ratione spatii legitimi accurate computandi ita, vt non satis constet, a quo temporis articulo eius initium capiendum, vel quonam idem sit finiendum. Sed eiusmodi difficultas per laxamentum concessum commode tollitur. Hanc quidem humanitatis regulam iam veteres Romani erant obseruare soliti. Ita enim Paulus in *l. 6. D. de obligat. et act.* tradit: *in omnibus temporalibus actionibus, nisi nouissimus totus dies compleatur, non finit obligationem.* Eandem regulam repetit in *l. 101. de R. I.* his verbis: *vbi lex duorum mensium*



sum fecit mentionem, et qui sexagesimo et primo die venerit, audiendus est: ita enim, et imperator Antoninus cum Diuo patre suo rescripsit. Confer ea, quae Gothofredus in *Commentar. ad h. l.* monuit. Ius quidem pontificium pariter anno et die praescriptionem iuris retractus in *c. 8. X. de in integr. restitut.* conclusit. Gonzalez Tellez ad hunc locum obseruat, annum et diem ideo dici, quia, si in lege aut statuto annus praescribitur, non exprimitur, num ipse dies, quo contractus celebratur, aut actus peragitur, anno sit imputandus ideoque diem adici, vt dubitandi ratio cesset. Annum et diem esse speciem praescriptionis, dudum animaduertit du Fresne in *Glossar. sub verb. annus et dies.* Hunc quidem terminum hodie iure Anglicano quibusdam praescriptionibus esse constitutum, testantur auctores satis locupletes, Cowellus *Institut. iur. Anglican. p. 88. seq.* et Cragius in *iur. feudal. p. 218.* Licet vero moribus antiquis annus et dies spatium amplius quam trecentos, sexaginta et sex dies non expresserit, successu tamen temporis hoc spatium fuit amplificatum, vti quidem ex iure feudali Longobardico est perspicuum. Etenim *II. F. Tit. 24.* constitutum, vt is vasallus, qui mortuo domino, ab herede domini intra annum et diem, inuestituram non petierit, feudum amittat. Sed in hoc loco annum et diem continere spatium vnus anni et mensis, luculenter ex *I. F. Tit. 22.* perspicitur. Bitschius in *Commentar. p. 169.* refert, quibusdam videri locum adductum esse corruptum, et diem pro mense esse reponendum. Cum vero lectio vulgaris nitatur auctoritate antiquissimorum codicum, ab ea temere recedendum haud est. Hinc Iureconsulti Vitembergenses, teste Wernhero *Part. 8. Observat. 393.* anno 1721. responderunt, iure feudali Longobardico, inuestituram feudi intra annum et mensem esse petendam.



Vt vero ad institutum propius accedam, nunc exquirere iuuat, vnde origo anni Saxonici sit repetenda. Ea vero a priscais moribus est arcessenda. In *iur. prov. Saxon. Libr. 1. art. 28. seq.* agitur de praescriptione rerum mobilium atque immobilium. Vterque dignus est, qui expendatur diligentius. *Art. 28.* ita se habet: *was solches Dinges erblos stirbt, als hergewet, Erb oder gerad, das soll man antworten dem Richter oder Fronboten, ob er es heischet nach dem dreyszigsten. Das soll dann der Richter behalten iar und tag unwerthan, und warten, ob sich iemands darzu ziehen wollt mit recht, kumpt da niemand, so kere es der Richter darnach zu seinem nutz: es wäre denn, daß der Erb gefangen wär, oder in des Reichs dienst gezogen, oder in Gottesdienst außser des Landes, so muß er sein warten mit dem Erb, bis daß er wieder komme. Dann er kann sich an seinem Erbe dieweit nicht verschweigen. Dieß ist aber geredt von fahrender hab. Articulus vero 29.* ita se conceptus: *an Eigen und Erb mag sich der Sachs verschweigen bey dreißig iahren; und iar und tag und cher nicht.* Ex his locis apparet, moribus Saxonice in rebus mobilibus obtinuisse praescriptionem annalem, in immobilibus vero tricennalem, annalem tamen non nocuisse ei, qui iusta causa fuit impeditus, quo minus res suas intra spatium legitimum repeteret. Heineccius quidem in *Element. iur. German. Libr. 2. Tit. 4. §. 108.* statuit, *art. 28.* vnice esse accipiendum de praescriptione hereditatis vacantis, quae in rebus mobilibus consistit. Sed verba in fine adiecta perspicue docent, eum spectare in vniuersum ad praescriptionem rerum mobilium, quam quidem sententiam quoque amplectitur Schilterus *Exercitat. 45. §. 49. Jahr und Tag secundum interpretationem, quam glossa Germanica ad Libr. 1. art.*



*art. 38.* suppeditat, complectitur spatium vnus anni et sex hebdomadam. Hanc vero interpretationem alia iura aetatis mediae confirmant. Sic *ius feudale Saxon. cap. 25. p. 87. in edit. Ludovic.* renouandae inuestiturae eundem terminum praescribit. *Ius feudale Alamann. c. 50.* diserte tradit: *iegliches Mans yore gezalle gegen sinen Herrn ist ein yore und sechs wuchen.* Ex eo loco simul apparet, tempus libertatis feudalis olim tredecim annos et sex hebdomades desiderasse. In charta Alberti Ducis Brunsvicensis ciuitati Hamelenfi anno 1277 data, quam Pufendorfius *Obserrat. iur. vniuers.* Tom. II. in append. p. 268. subiecit, haec occurrunt: *quicumque intrat, vel intrabit ciuitatem, et mansit vel manebit in ea anno et sex septimanis absque querimoniis, vltterius a nullo potest impeti de aliquo iure vel seruitio, sed pro libero habebitur.* Spatium vero hoc, quod sex hebdomadibus absoluitur, originem duxit ex trinis citationibus, quibus olim rei in ius fuerunt vocati, quarum quaeuis XIV. dies continebat, quibus aequitatis causa tres dies, quibus reus adesse debuit, adiecti sunt. Adeas Schilter. in *Commentar. ad ius feudale Alamann. c. 50.* et Wilduogel. *dissert. de term. Saxon. cap. 2. §. 2.* Inde igitur intelligitur, quomodo verba *Jahr und Tag*, quibus vulgo annus Saxonicus exprimitur, in iuribus antiquis Germanicis sint interpretanda. Sed silentio hic omittere nolo, olim expeditionem, quam Reges Germanorum Romam coronae Imperialis accipiendae causa, instituere erant soliti, anno, sex hebdomadibus et tribus diebus antea fuisse indicendam *Vetus auctor de benefic. cap. 1. §. 14. in Corpor. iur. feudale. p. 160.* Non erit incommo- dum ad indolem anni Saxonici melius percipiendam, hic alia in subsidium vocare iura Germanica, quae quidem vsum atque auctoritatem prisca iuris Saxonici haud parum confirmant.

Princi-



Principem inter ea locum tribuo Statutis Sufatensibus, quae latino sermone edidit Haebertinius, vbi No. 32. p. 27. haec leguntur: *quicumque de manu schultheti vel ab eo, qui auctoritatem habet domum vel aream, vel agros, vel mansum, vel mansi partem receperit, et per annum et diem legitimum quiete possederit, si quis in eum agere voluerit, tatis reliquiis, sola manu obtinebit et sic de cetero sui warandus erit.* Nihil scilicet fuit istis temporibus praescriptione annali frequentius, quae in Saxoniam superiore et inferiore viguit. Confer. Pufendorf. Tom. I. Observat. 95. §. 4. seq. Vulgo ea significatur verbis antiquitus receptis, *Iahr und Tag*, vti intelligitur ex Statut. Verdens. et Vlzens. quae laudatus Pufendorfius Tom. I. adiunxit in appendix. p. 109, 120 et p. 242. Assentior igitur lubenter Illustr. Walchio, qui in libell. exquisitae doctrinae pleno, vom *Näherrecht* Libr. I. cap. 5. §. II. statuit, antiquissimam praescriptionem eamque vere Germanicam esse annalem, qua olim multa iura et acquirebantur, et amittebantur. In primis vero ea maximopere se commendavit emporiis florentioribus, quae mercaturae amplificandae studio tenentur. Hinc eiusdem in iure Lubecensi crebra fit mentio. Confer Libr. I. Tit. 3. art. 3. et Tit. 8. art. I. Licet vero ibidem adstricta sit ad annum Saxonicum, id quod verba *Iahr und Tag* perspicue innuere videntur; Meuius tamen in Commentar. ad ius Lubec. p. 245. monet, vsu fori haec verba vsurpari de anno et die ciuili. Cum iure Lubecensi amice conspirant Statuta *Hamburgensia*, quae pariter iuuandis commerciis sunt maxime accommodata. Ex his adducere iuuat ea, quae Part. 2. Tit. 19. §. 3. de praescriptione annali ita sunt constituta: *alles Guth, welches über See und Sand anhero gekommen und allhier Iahr und Tag ohne Anspruch gewesen und solches mit zween*



zween glaubwürdigen Zeugen bewiesen werden kann, ist ein ieder, ungeachtet ob es vor gestohlen oder geraubt angesprochen wird, näher zu behalten, als ihm das jemand abzugewinnen, jedoch so fern derienige binnen Landes gewesen, welcher den Anspruch thut. Sensum huius sanctionis laudabili studio exposuit Stryckius in *dissert. de praescript. rer. per mare allatar.* qui §. 23. contendit, annum civilem, non Saxonicum, ibi esse intelligendum. Lubecensibus vero et Hamburgensibus id egisse maxime, ut commerciorum securitati prospicerent, vel ex eo intelligitur, quod praescriptione annali et rerum immobilium vindicationem excludendam esse statuerint, qua quidem in re ab institutis aliarum gentium Germanicarum multum discrepant. Consulenda hic in primis Heineccii *dissert. de praescript. anal. iur. Lubec.* §. 19. *segg.* Ne quis vero putet, annum Saxonicum duntaxat observatum fuisse in locis, in quibus olim viguit speculi Saxonici auctoritas, adiungo locum ex iure prov. *Bavar. antiquo*, qui in *Heumanni opusc. p. 101.* sic exprimitur: *wir wollen auch und bestätigen es, welches Closter oder Gotzhaus seines Seelgerätz in Nutz und in Gewer sitzt Jahr und Tag und sechs Wochen ohne alle rechte Ansprüche, daz soll für bas desselben Seelgerätz mit Ruhe sitzen freylich von aller Ansprach.* Sed haec de origine anni Saxonici sufficiant. Nunc, quem is hodie in foris nostris usum praestet, paucis ostendam.

Praecipuus usus anni Saxonici hodie cernitur in materia praescriptionis, cum acquisitivae, tum extinctivae. In nostris quidem terris duplex genus praescriptionis obtinet, quorum unum est ordinarium, alterum vero extraordinarium. Prius ex iure Saxonico antiquo originem ducit atque Romanis fuit incognitum, quo pertinet praescriptio rerum mobili-  
lium



lium annalis, rerum vero immobilium, etiam incorporalium tricennalis. Posterius ad eas praescriptiones spectat, quae ex iure Romano et canonico ortae, apud nos usu receptae sunt. In praescriptionibus ordinariis mere Saxonice et hodie observari solet annus Saxonicus, qui annum, sex hebdomades et tres dies complectitur. Philippi de *subhastat. cap. 4. 12. 55. seqq.* Wildvogel in *dissert. excitat. cap. 8. §. 2.* Schott. *Institut. iur. Saxon. p. 210. seq.* Haec quidem regula mihi quoque videtur esse sequenda in explicandis aliis iuribus provincialibus et statutariis Germanicis, quae antiquam praescriptionem Saxonicam, iure quoque hospitii, liberaliter receperunt. Hinc Io. Frideric. Krugerus in *different. iur. civil. et statutar. Luneburg. cap. 1. §. 4.* recte statuit, annum et diem, quem ius Luneburgicum in praescriptione desiderat, pro anno Saxonico esse accipiendum. Ex iis tamen, quae supra attuli, satis perspicuum est, consuetudine aliud fuisse saepenumero introductum, id quod exemplo iuris Lubecensis et Hamburgensis fuit comprobatum. Neque negandum, interdum iure statutorio spatium anni Saxonici fuisse coarctatum. Sic *Statuta Olterndorfsensia* praescriptionem annalem anno, vno mense et tribus diebus definiunt. Pufendorf. *Observat. iur. univ. Tom. II. in append. p. 171.* Deinde annus Saxonicus quoque in quibusdam retractus speciebus est attendendus. Est quidem *Part. 2. Const. 32.* sancitum, ut retractus, qui ex consuetudine, vel ex statuto venit, intra annum fit exercendus. Hunc annum esse civilem, non Saxonicum, observat Hommelius *Rhapsod. Observat. 206.* Sed laudata *Constit.* praescriptionem tricennem tunc sequendam esse censet, si retractus ex conventionione descendat atque bona retractui obnoxia retrahenti, ut pactum ideo initum magis corroboretur, hypothecae nexu fuerint obstricta.

Ean-



Eandem quoque praescriptionem ob stare iuri redimendi feudum extraneo venditum, quod quidem *Part. 2. Const. 50.* concedit, docet Wernherus *Part. 7. Observat. 12.* In Lusatia superiore retractus ex simultanea inuestitura intra annum et diem, a die adiudicationis, exerceri potest. *Oberlausitz. Amts- und Gerichts-Ordnung Part. 2. §. 4.* Cum vero olim in Lusatia superiore ius commune Saxonicum obtinuerit, equidem facile in Bergeri sententiam ab eo, qui annum et diem pro anno Saxonico accipit in *Oeconom. iur. Libr. 3. Tit. 5. §. 10, 6.* Quod si in legibus Saxonice fit mentio anni simplicis, die non adiecto, annus civilis intelligendus est. Olim de quaestione, quando debitori fundum oppignorum sollempni subhaftatione creditori addictum reluere liceat, grauis dubitatio fuerat oborta. Hanc sustulit *Decis. XI.* quam, quia regulam propositam valde illustrat, hic inserere non erit incommodum. Ita vero se habet: *es ist in Sächsischen Rechten versehen, daß ein Schuldner sein verholffenes Guth binnen Jahresfrist, wieder an sich lösen möge. Was aber vor ein Jahr darunter verstanden werde, darüber haben sich die Rechts-Lehrer in diesen Landen allerdings bishero nicht vereinigen können. Nun seynd zwar etliche der Meynung, daß die Erklärung dieser Zeit, nach Sachsen-Recht, havelches in jährlicher praescription insgemein von keinem andern als Jahr und Tag zu reden pflegt, zu machen, und also die reluition auf ein Jahr, sechs Wochen und drey Tage zu erstrecken; dieweil aber dennoch die Worte im Forgausischen Aufschreiben und neuen Gerichts-Ordnung disfalls von einer blossen Jahresfrist, ohne Anhang der Wochen und Tage, wie sonst, wenn es de anno Saxonico redet, gemeinlich in denen Constitutionen geschieht, Meldung thun, und daher von einem Jahre, so*



52 Wochen in sich hält, zu verstehen, so setzen, ordnen, und wollen wir, daß hinführo dieser letztern Meynung nachgegangen und die reuiction binnen solcher Jahresfrist der 52 Wochen verstatet, nach Ablauf derselben aber nicht zugelassen werden solle. Adde Berger. *Elect. disceptat. forensf. p. 1209.* E contrario in iis, quae non ex iure Saxónico, sed ex iure peregrino sunt repetenda, in nostris foris attendere solemus annum ciuilem, non Saxonicum. Quaedam negotia quidem Romanis non fuere incognita; ea tamen a iure comunni Imperii certam formam accepere, veluti iudicium possessorium summarium, cuius indoles in *Ord. Cameral. Part. 2. Tit. 22.* describitur. Quodsi igitur in eo requiritur possessio ultimi anni, id non de anno Saxónico, sed de ciuili erit capiendum. Mecum hic faciunt Bergerus in *Supplement. ad Elect. disceptat. forensf. Part. 2. p. 152.* et Hommelius *Observat. 178.* His quaestionem subiungo, quale temporis spatium ad ius consuetudinarium introducendum in nostris terris sit necessarium. Ius Romanum exigit quidem diurnitatem temporis, sed numerum annorum non definit. *L. ult. C. quae sit long. consuetud.* Ius pontificium pariter diurnos mores consensu vntium approbatos requirit. *C. 6. D. 12.* Sed pariter de tempore nihil certi constituit. Hinc arbitrio prudentis iudicis nonnulli id relinquendum esse arbitrantur, in quorum partes etiam discedit Voëtius in *Commentar. ad Pandect. Libr. 1. Tit. 3. §. 29.* Sed eo iure vtimur in Saxonia, vt annis triginta, anno et die consuetudo inducatur. *Carpzov. Part. 2. Conf. 3. def. 21.* Stryck in *Vf. modern. Pandectar. Libr. 1. Tit. 3. §. 13.*

Quae hactenus de vsu anni Saxónico propositi, ea tantum spectant ad causas ciuiles. Nunc adhuc breuiter in-  
qui-

quirendum, num anni Saxonici etiam in caussis criminalibus sit habenda ratio? Auctores *Consultat. Constitut. Saxon. Tom. II. Part. 4. Quaest. 62.* statuere, in praescriptione iniuriarum verbalium annum Saxonicum esse obseruandum, quod etiam contendit Berlichius *Part. 1. decis. 115.* Haec quidem opinio videtur satis esse fundata in *ur. prov. Saxon. Libr. 3. art. 31.* Sed totus hic locus sumtus est ex iure Romano. Praescriptio iniuriarum annalis ex *l. 5. C. de iniur.* apud nos est recepta. Nec est dubitandum, quin in ea vnice ius ciuile sit sequendum, cum ad istud *Constitut. 46. Part. 4.* diserte prouocet: *Die weil die Rechte ordnen und setzen, daß die wörtlichen Iniurien, in Jahresfrist, praescribiret werden; so lassen wir es auch dabey bleiben.* Contrariam opinionem Carpouius in *Pract. rer. criminal. Part. 2. Quaest. 97. n. 59.* ita confutauit, vt ei amplius inhaerere sit superuacuum. In eiusmodi praescriptione vero intelligendum esse annum vtilem, qui currere incipit ex eo die, ex quo quis iniuriam sibi factam esse rescituit, nemo facile negauerit. Sed *adduct. Constit.* iniuriis realibus grauioribus praescriptionem tricennem Saxoniam praefiniit, qua in re a iure ciuili recessit. Hodie in Saxonia in iniuriis praescriptio annalis est attendenda. Confer *Rescript. d. 15. Aug. 1727.* editum in *Cod. Aug. continuat. Sect. I. p. 278.* Licet vero, si tempora delictis praescribendis constituta respicis, inter ius nostrum et Romanum quaedam intercedant discrimina; haec tamen regula semper erit seruanda, vt annos praescriptos secundum ius ciuile computemus. Ceterum de hoc argumento consulendi sunt Boehmerus in *Observat. ad Carpouium ad Qu. 141.* et Engaius *von der Verjährung in peinlichen Fällen §. 66. seqq.* Sed plura exponere vetat temporis breuitas. Accedo potius ad Candidatum praenobilissimum atque doctissimum,



num, CAROLVM GOTTLOBVM BROTZIVM, Budissa-Lusatium, qui ab ordine nostro summos in vtroque iure honores humanissime sibi expetiit.

De vita sua haec ipse exponit.

*Natus sum Budissae anno 1766. Parentem GOTTLOB BROTZIVM, septuagenarium senem veneror, qui tam sagatus quam togatus cum matre mea CHRISTIANA ELEONORA de METZRADT, cuius cineres iam abhinc 14. annis iugeo, omnes labores eo intendit, ut pro tenuitate conditionis et rei domesticae me moribus honestis et artibus bonis fideliter imbuendum curaret. Hinc primo Lyceo, quod Laubani floret, me puerum tradidit; deinceps scholam, quae Neostadii prope Dresdam floret, frequentavi, et a Rectore SCHAEFFERO literis humanitatis informatus, anno 1784. Vitembergam me contuli, ibique b. ZENNIO, tunc temporis Rectori Magnifico, fidem et obedientiam promissi, ac Viros Summe Venerabiles, Illustres et Amplissimos, in philosophia et theologia REINHARDVM b. HILLERVM, in disciplinis, quae ad iurisprudentiam spectant, b. GEISLERVM, b. REINHARDVM, b. FISCHERVM, b. PAVLI, WIESANDVM, KLÜGELIVM, HOMMELIVM et SCHLOCKWERDERVM, in historicis autem SCHRÖCKHIVM praeceptores habui, quorum institutione per tres annos usus, sub praesidio GEISLERI, qui singulari favore me amplexus est, animaduersiones quasdam ex iure vniuerso depromtas publice defendi, atque examen, quod admissionem ad praxim iuridicam antecessit, subii. At mox flebilis casus mea fata accelerare videbatur, quo quidem mea studia per annum fuere retardata. Grata mente hic recolo eximia beneficia, quibus liberalitas procerum huius urbis me ui-*

*serum*





serum eo quidem tempore, mirifice recreauit. Restitutus priscæ sanitati per quinquennium comes regundis studiis iuuenum tam genere, quam ingenio præstantissimorum et a parentibus fidei et institutioni meæ commissorum, in hac Academia adiunctus fui, quo quidem spatio præterlapso, in patriam redii, ibique potestatem, causas in foro orandi per speciale rescriptum nactus, ad munus Actuarii in iudicio, quod iurisdictionem in Dynastiam Seidenbergensem exercet, a Comite Illustrissimo ab EINSIEDEL, S. Electori a Secretioris Conclauis consiliis, sum admotus, qui paullo post ipsam directionem iudicii mihi beneuole mandauit. Vt autem antecessoribus in munere dignitate haud cedam, eo consilio ordinem Illustrem precibus modestis adii, et ab eo, ut me dignitate noua condecoraret, petii.

Noster vero Candidatus vtrumque examen cum laude subiit atque ad quaestiones propositas ita respondit, vt nobis prorsus satisfecerit. Vti igitur precibus, quibus summos in vtroque iure honores sibi expetiit, lubenter gratificamur; ita iisdem rite consequendis, futuro die Lunae, Praefide Illustri HOMMELIO, Collega mihi longe amicissimo, dissertationem inauguralem de poena eius, qui ex mandato, aut iussu deliquit, publice defensusus est. Vt vero hunc actum sollempnem RECTOR ACADEMIAE MAGNIFICVS, ILLUSTRISSIMI COMITES, PATRES ACADEMIAE CONSCRIPTI, OMNES DIVINAE HVMANAEQUE SAPIENTIAE DOCTORES, nec non GENEROSISSIMI atque NOBILISSIMI ACADEMIAE CIVES honorifica praesentia ornare velint, et meo et Ordinis mei nomine ea, qua decet, obseruantia rogo. P. P. Dom. XV. post Fest. Trinitat. A. R. S. clolcccxvi.

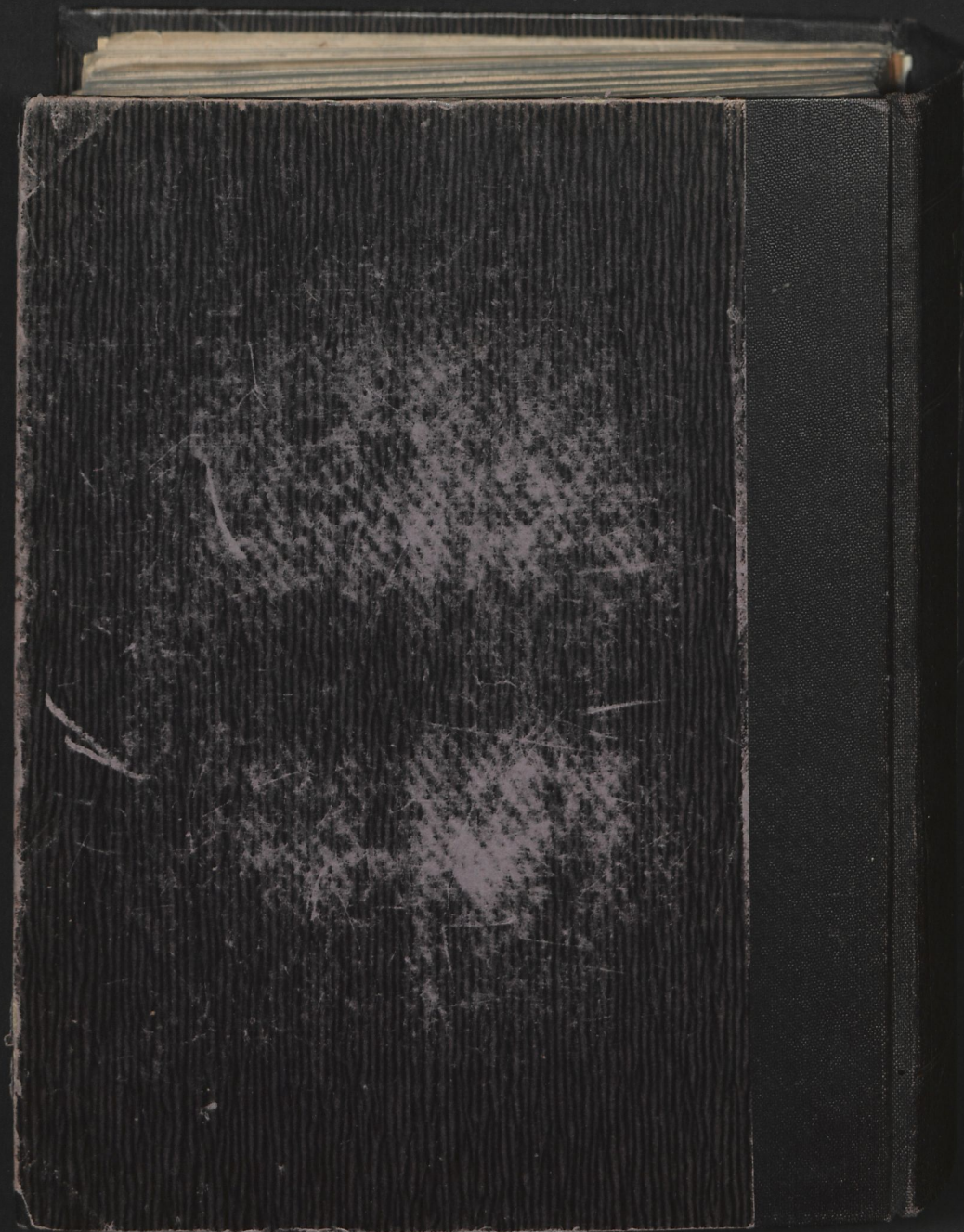


Wittenberg, Diss., 1796-98  
vd18



f  
Sb.







1796 3 11

ORDINIS IVRIDICI

IN

ACADEMIA VITEMBERGENSI

H. T.

DECANVS

D. GEORGIVS STEPHANVS  
WIESANDIVS

SERENISSIMO PRINCIPI ELECTORI SAXONIAE A CONSILIIIS  
SVMMI PROVOCATIONVM SENATVS DECRETALIVM PRO-  
FESSOR PVBLICVS FACVLTATIS IVRIDICAE ORDINAR. CONSI-  
STORII ECCLESIASTICI DIRECTOR CVRIAE PROVINCIALIS  
ET SCABINATVS ASSESSOR

LECTORI BENEVOLO

SALVTEM.

